

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa S. Sp. z o.o. spółki komandytowo-akcyjnej w Ł.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej -
Wojewódzkiemu Szpitalowi Specjalistycznemu w Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 27 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 1.800
(tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić

podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych wyłącznie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżąca wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące niemożności miarkowania kary umownej przez dłużnika (art. 411 pkt 1 k.c.). Zagadnienie prawne jest to zagadnienie nowe i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Do Sądu Najwyższego należy ocena, czy wskazywane przez skarżącego zagadnienie prawne rzeczywiście nim jest i czy jest na tyle istotne, aby skarga kasacyjna została rozpoznana przez ten Sąd.

Powołanie się na okoliczność istnienia zagadnienia prawnego wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienie z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

W skardze kasacyjnej ograniczono się do sformułowania zagadnienia prawnego, nie wskazując na żadne przepisy budzące poważne wątpliwości lub wywołujące rozbieżności w orzecznictwie sądów. W orzecznictwie Sądu Najwyższego kwestie dotyczące uprawnienia dłużnika do żądania zmniejszenia kary umownej zostały wszechstronnie omówione (por. m. in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 kwietnia 2010 r., IV CSK 494/09, nie publ., z dnia 26 stycznia 2011 r., II CSK 318/10, nie publ., z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 375/12, nie publ.).

Wobec powyższego przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt. 1 k.p.c. nie została w sposób właściwy wykazana.

Skarżąca podniosła również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd Apelacyjny rażąco naruszył art. 484 § 2 k.c. uznając, iż w sprawie nie zachodzi przesłanka miarkowania kary umownej.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że

podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. postanowienie z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, niepubl.). Skarżąca przesłanki tej w sposób właściwy nie wykazała.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia – z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).